

Womhaj Bóh!

Czisko 48.
29. nov.

Četnik 6.
1896.

Serbiske njedzelske kopjenka.

Wudawaju so kóždy šobotu w Šmolerjez knihcziščezetn w Budyschinje a šu tam dostacž sa šchtwórtlětnu pšchedplatu 40 np.

1. njedzela adventa.

Math. 21, 1—9.

Hlaj, twój kral pšchindze t tebi!

Hlaj, twój kral pšchindze t tebi — tak sašo adventske předomanja šaklineža a wošady kołowokoło w kraju dyrbja wotmolwicž: „Šhwaleny budž, kiž pšchindze w mjenje teho šnješa. Šofiana we wyšokosczi. Šhwaleny budž Ješuf Šhryštuš, wczera a dženska a tón šamy, kiž wón je, budže tež do wěcznosće. A cžeho dla wón pšchindze? cžeho dla dyrbimy džowzy Zionškej prajicž, šo wón pšchindze? Wcy wotmolchimy: dokelž my jeho trjebamy a wón naš.

1. My trjebamy tehale krala. Pšchetož my šchescžijenjo šmy wulki lud a kraleštwó hromadže wuczinišy, kotrež pšches žyly šwět dže. Šchto by to do luda a kraleštwó bylo hješ krala a knježerja! Šdnyž mamy ša naše šemške žiwjenje a wótzny kraj knježerja, dyrbimy tež ša naše duchowne žiwjenje a kraleštwó krala mēcž, kotryž šwój lud šakituje pšhecžiwó duchownym nje-pšhecželam a naš wobarnuje w bėdženju pšhecžiwó hrěchej, šmjerczi a cžertej. Pšhecžiwó temu nam kralojo na šemi pomhacž njemóža a móž naša dobycž njemóže. Šchto pomhaja njecže a hlebije, wójšta a šanony našchim dušcham! Šdže je tón móžny na šemi, kiž móže naš wot šmjercže wumóz a nam wěczne žiwjenje dacž! Pšchi tym mamy wšchitkich šwětnych kralow w cžesczi, ale my dyrbimy hišcže druheho krala mēcž; žaneho šerschtu we wójnje, ale šerschtu mēra; žaneho šlabeho cžłowjeka, kiž

dyrbi wumrjeć, ale wšchewomóžneho wěczneho šnješa; žaneho krala, kiž po šamym prawje a šakonju t nami cžini, ale krala hnady. A tutón wěczny, wšchewomóžny kral, tón kral teje hnady a mēra je tón, kotrehož nam adventski cžaš předuje: „Prajcže džowzy Zionškej; hlaj twój kral pšchindze t tebi cžicheje myšle.“ Nēmerno, to je cžiscže druhi kral, hacž cži šu, kotrychž hewak wobladamy? Niz na wyšokim šonju, ale na hujbenej wóšlize, niz t móžnymi a knježimi, ale pšchewodžany wot nišeho luda, a šam šhudny, niški a šazpjeny. A tola wón wjazy šamóže hacž wšchitzy drusy — tón šhudny kral a tola tón najbohatschi, tón niški kral a tola tón najkrašniški; pšchetož to štej jeho mjeni, prawy a pomoznik abo šbóžnik, to je kral, kiž dyrbi prawdošcž a šbóžnošcž šobu pšchinješcž, wón, kiž wot hrěchow wucziscžuje a šmjercž pšchewinje. Š temu je wón pšchischoł, šo by wón wšchitkim tym wot hrěcha a šmjercže pomhál, kiž do njeho wērja a jeho ša šwojeho krala pšchowošmu a šo na jeho wotrocžkowskim štalcže njepohóšchujá. Šotšiz jeho we wērje pšchowošmu a jeho šo trošchtuja, tym je hrěch wodaty a šmjercž nješchodži, ale woni budža še šwojim kralom živi a knježicž wěcznje. — Tónle našch luby kral Ješuf je, wo kotrymž ma šo šašo w nowym žyrtwinym šecže předomacž, šo jeho wšchitzy potrebamy, nušnišcho, hacž wšchědneho šhlěba, nušnišcho hacž powětra a šwětla. A wošebje w našchim cžašu nuša žyłego šchescžijanškeho luda po nim woła, šo by nam pomhacž cžył a naš wumóz t tych štych cžašow, šo by štaženje wotwobrocžil, kotremuž ludžo

bjes njeho napschecziwo dzeja. Pshetož shtó by nje-widzał, kať je hrěch ludzi skazenje, kať podobna dżiwjemu konjej, kotryž bjes jěsbneho a woteżkow nimo leczi, wulka hromada luda dale leczi, ślepa, dżiwja a bjesbóžna a njeje wjazy žaneje bohobojaśnosće, žaneje śwernośće ani wěry. Sawěrnje, to je jenicźka pomoz, so woni sašo pshiwosmu ewangelijon wo Xhrystuśu, naschim kralu a knjesu. Tón dyrbi sašo miśtr bycz, so bychu ludžo pśnali, so ſu cźlowjekojo, so bychu sašo ł rośumej pshišchli; wón dyrbi bycz kral tych bohattyh a khudnyh, so bychu tamni wostajili ſwoju nahrabność a tuczi ſwoju ſawicź. Wotroczy a knježa, niſzy a woſebni, lud a wyſchność dyrbja jemu sašo cześć dawacz, so je wón tón Knjeś; ſ jennym ſłowom: wón dyrbi nam a naschemu ludej wot hrěcha pomhacz, ł cżomuž je pshišchoł — potom je nam pomhane. Wy trjebamy teho krala Xhrystuśa, ale

2. Wón trjeba teź naſ, kať něhdy ſluzby tych wuczobnikow a teje wóſllyz potriebaſche, so by nuts cżahnył. Tón hnadny a ſmilny Knjeś! po ſwojej miłośći a hnadze cżze wón naſchu ſluzbu trjebacz, cżze wón naſche ſłabe mozy wużicz, so by jeho kraleſtwo pshišchło a my dżela mēli jeho kralowſkeje kraſnośće. Dokelž je wón nam wrota njebeſkeho Ziona wotewrił, dyrbinny my jemu wrota ſemſkeho Ziona woczinič. Wón je nam do nje-beſkeho kraleſtwa pomhał, duž dyrbinny my jemu pomhacz ſemju wobſhynucz, haj pucz dyrbinny jemu pshihotowacz do wutrobow, do woſadow, do luda, do zylého ſwēta. Cżincze wrota ſcherofo a durje w ſwēcze wyſoko, so by tón kral teje cześće nuts cżahnył! Tak je to myſlene: Tón Knjeś naſ trjeba. Wón trjeba we woſadze předarjom, kotryž jako jeho pōſli mēr pshipowjedaja a kōždeho pſche-proſchujaj: Pōjcz, pshetož wiſhitko je hotome! Wón trjeba wuczeryow a ſtarichich, so bychu tych małyh ł njemu domjedli a narod wotroſtł, kotryž teho Knjeſa ſnaje. Koho pať wón njetrjeba? Žadny mały njeje pſchemaly, pſcheſłaby a niſi ſa jeho ſluzbu. Kral wjele ludzi trjeba a na kralowſkim dworje je wjele ſaſtojnſtwow. Duž hnydom na advencze dwōriſke ſaſtojnſtwa naſcheho krala ſebi roſdželnny. Wy dżeczi ſpěwajcz te mu Knjeſej ſ wulkim hłoſkom „Hoſianna temu ſynei Dawitowemu“, niž jenož njedzeli w zyrkwi, ale teź domach jemu duchowue khērluſche ſpěwajo. Wy mlōdzeny a mlōde holzy, wy ſcze kralowe mlōde mužſtwo; budźcz hylni w tym Knjeſu, pſcheminycz lōſchty mlōdoſcze a ſtemu napschecziwo ſtač! Kſche-ſczijanſzy mužojo a žony, wy ſcze jadro teho wōjſta, dżerzcze jeho khorhoj wyſoko a pōſnawajcz: Ja pať a mōj dom cżzemy temu Knjeſej ſluzicz! A potom wy ſtari a ſłabi, wy khori, kiž ſebi huſto myſlicze, so na ſwēcze niczo wjazy wužitni njejcz, tón Knjeś trjeba waſ, waſche modlitny, waſchu ſczerpliwość a naſhonjenje, so bychu waſche dla žohnowane byle dżeczi a dżeczi dżeczi! Haj, tón Knjeś naſ trjeba a niž jenož naſche woſoby, ale teź naſche kubla. Wone ſu wiſchelake durje, kotrež ſo jenož pches lubość a ſmilność wotewria. Gody ſu bliſko, tón ſwjedžen teje lubośće. Tón Knjeś ma jich wjele, kotrychž cżze naſhycicz, wón ma wjele wuſtawow a ſkutkow ſmil-nośće, kotrež cżze pches lud ſdżerzc, haj jeho kraleſtwo dyrbi zylý ſwēt wobknużicz a my dyrbinny ſobu pomhacz, so by jeho knjezeſtwo wulke bylo ua wiſchittich mēſtach, so by jeho mjeno pſchekraſnjene bylo we wiſchittich krajach a teź pōhanjo w jeho ſwētle khodžili a ſ nami wyſkali:

„Hoſianna temu ſynei Dawitowemu! Khwaleny budź, kiž pſchindze w mjenje teho Knjeſa! Hoſianna we wyſokoſczi!“
Hamjeń!

Wojerſki cżelan.

Khěžkar Bohumil Hanczo ſtejeſche pſched durjemi ſwojeho ſ nowa wobarbjeného domſkeho a hladache po wſy dele a wot tam dale po droſy, kotraž wot jeho domjazeje wſy do Morawſkeho hłowneho mēſta Brna wjedzeſche. Běſche khłōdny naſymſki wjeczor. Bohumil běſche ſebi teho dla ſwēcate, kulojte moſaſne knesle ſwojeho mōdreho kožucha hacž do ſchije ſelapinal a rybowaſche ſebi cżaſto ruzy, dokelž běſche jemu ſyma. Běſche ſebi teź ł wjeczeri ſwoju krotku hlinjanu trubku ſažehlił, so mohł ſebi ſ dobrej khwilu ſtadla wobhladacz, kotrež ſo ſ klintotom do cżoplyh hrōdžow wrōczachu.

Bohumil běſche ſrēnjeje poſtawy, ale ſ dobrymi koſczemi. S jeho mjeſwoczja ſwēczeſche ſo mēr, kotryž njeby nichto kaſhcz mohł, a runje tajka wjekeſoſcz. Teź widzeſche jemu ſ woczow, so je wón ſtrowy hacž do poſlednjeho ſtawczka małyſchka. Teź běſche ſ jeho bēleju woczow widzeč, so Bohumil roſumi, ſo ſamōn wo nēczim roſbudžicz, so je wón energiſki cźlowjeť, a ſ zylého jeho waſchnja běſche pōnacž, so je ſebi ſe ſwojej mozy to dobył, ſchtož je hacž dotal jeho.

Na dobo poſbēhny ſo ſylny wētſik. Tón wējeſche jemu proch ſ drohi a kur ſwojeje trubki do woczow. Teho dla ſo wobroczi a cżyſche ſo do khěžnyh durjow ſtupicz. Wiſchi tym pať wuhlada liſtynocherja na droſy ſ Brna.

Hizo ſ naſdala poſtrowi tón naſcheho Bohumila a kiwaſche jemu ſ liſtom. Hdyž Bohumil liſt wuhlada, roſjaſni ſo jeho mjeſwoczjo. Khētſje dżeſche temu, kotryž jemu liſtne nowinki pſchi-njeſe, napschecziwo.

S hłowneho mēſta, wot „knjeſa ſyna“, wolaſche jemu liſtynocher napschecziwo, a polozi liſt do nanoweje ruki. Bohumil da liſtynocherjej pjenjeſ do ruki a khwataſche potom do ſwojej po burſku ſhotowanej iſtwy.

Starſcha žōnſka, jeho mandželſka, ſedzeſche tu pſchi wofnje, so by ſebi něſchto ſaplatała. Hdyž pať ſwojeho mandželſkeho wuhlada, ſtany khētſje.

„Handrij je nam piſal!“ ſarēcza Bohumil ł ſwojej Haſzi a wotewri wobhladniwje, tola ſ wēſtym khwatkom liſt. „Budź tak dobra, a daj mi tola raſ moje bryle. Hdy by tola teź něſchto ſwjekełaze bylo, ſchtož namaj naſch hōłz piſa.

Bryle tu hižo bēchu. Trochu tſchepotajo ſtaji je ſebi Bohu-mil na nōſ a pſchehlada potom khētſje přenje rynczi.

„Na, wiſchato ſo jemu derje wjedze, Hancza!“ prajeſche potom. „Handrij je ſtrowy a přenje roſwuczowanje je hižo pſchētral. Pſchichodnje dha ſo wuſwobodzicz a pſchindze dom na wopyt.

„Bohu budź dżak!“ ſdychny Hanczež macž. „Bych jeho ſmjereč rady ſašo wuhladała. Tak dolho je hižo přieczku!“

„Nō, to runje njemohł rjez!“ ſabōrcza nan, toſtu mrōczel dyma do iſtwy pachajo. „Poł lēta! Dłēje drje hiſchcze nje-budze!“

S tymi ſłowami poda maczeri wotewrieny liſt. Macž cżyſche ſo runje do cżitanja podacz, hdyž ſo durje ſ cżicha wotewriču, a holczaza hłowczka ſ kudzerjawnymi wloſkami do iſtwy pohlada.

„Myſlach ſebi tola!“ ſawola Bohumil roſwjekełeny, „lēdma je wuhladała, so je liſtynocher wot naſ woteſchoł, dha tu teź hižo je, so by ſhonika, ſchto je nam do nowinkow pſchinjeſł. Na, dha pōj jenož do iſtwy, Hanka! Handrij je ſtrowy a pſchindze bōry ł nam na wopyt.

„A tak, wón naſ wopyta?“ wjekeleſche ſo holczka a jeje mjeſwoczjo ſo ſacžerwjeni.

„Haj, wón pſchindze, Hanka, na to ſo mōžeſch ſpuſchczecz!“ powjedache ſtary dale. A je ſłowami: „Dowol tola raſ, maczi!“ wſa Hanczež maczeri liſt ſ ruki a da jōn Hanczy. „Tule mōžeſch ſo ſama pſchekwēdzcicz.

Hanka pſcheczita khētſje Handrijowy liſt a da jōn potom ſašo Hanczež maczeri. „Mējcz dżak!“ prajeſche ł nej. . . . „Pſchindu ſašo, hdyž tu Handrij budze. Sa tydžen, niž wērnō?“ Hanczowa pokiwny ſ hłowu. „Wēſch, Hanka, ſo ſy nam kōždy cżaſ witana, teź tehdom, hdyž naſch Handrij doma njeje.“

Hanka prajesche wobemaj „božemje“ a woteńdže. Hanczez macz pocza dale platacz a Hanczez nan natyka febi nowu trubku.

„Bětna holeczka, tale Hanka! Handrij móže fo wjekelec, so ma tajtule njewjestu!“ prajesche pschi tym.

„Woprawdže njebych wjedzala, so mohla febi lěpschu pschichodnu dżowku pschecz“, mēnjeseche Hanczowa.

Bohumil sažehli febi swoju trubku i fidibušom a byže fo na lawku pschi woknje, na dróhu won hladajo, hdžež wjeczorne fmerki padachu. Pol hodžiny dolho drje tu Hanczez nan a macz bedžeschtaj, ani fłowczka njerēczo. Sdasche fo, so jimaj nēscho wutrobu jimajche, cžež fo wostajicž njemōžeschtaj. Dokelž bēsche mjes tym doczmiczkało, stany macz a safwēczi fwełku zynowu lampku a potom fymyštaj fo k wjeczeri. Wjeczerjeschtaj bērnj i lanym wolijom.

„Nō, nano, njecha dha fo tebi wjeczerjecz?“ woprascha macz, fo dohladawšchi, so nan pomalu stany a do khamora dońdže. Tam pscherjesche wōn wšchelake listy a wuczeže sfōncznje trochu wožoltnjenu papjeru, kotruž roswali a fedžbliwje pscheczita.

„Scho dha budžesč febi tež to w teje starej papjerje wucžitacz?“ woprascha fo Hanczez macz troštku hnēwna. „Snyū fo jenož ja blido a powjeczerje!“

„Haj, wšchaf haj, Hanža!“ wotmolwi Hanczez nan, cžežny fdychuj, „mnyflu febi rad na prjedawšche cžafy, hdžež bēchmoj hiščeže sbožownišcho žiwi. A hdž na tele stare pišma pohladam, dopomnju fo stajnje na cžafy naju mlodeho mandželstwa, hdž bēchmoj hiščeže na Skalcžanskim mlynje. Kaf rjane mējachmoj tam luči a pola a kaf rjane kētki, a hdž bēsche njedželu popołdnju, dha febi hromadže wšcho wobhladachmoj. A kaf rjany bēsche našch hat! Dopominašch fo hiščeže na wšcho to? A cžolm tam tež mējachmoj. Kaf husto fym tebje njedželu popołdnju, hdž bēsche cžiche wjedro, na wodže woył. Na starym mlynje fym febi rjane pjenjesy scžinił a dajn, kotruž mējachmoj dawacz, nje bēsche psche wyšoka. Tehdom fmy febi husto nēscho na knižki donješłoj. Ach, lubšcha Hanža, bychmoj tola na starym Skalcžanskim mlynje wostałoj!“

„Haj, to fu dopomnjeńki, Bohumilo!“ fdychna Hanža; „ale njehašch dha powjeczerjecz?“

„Hlej tola!“ sarēcza wōn, febi i rukawom woczi wutřewšchi, „bychmoj tam tola radšcho wostacz mohłoj. Dha by dženša lěpje i namaj stało!“

„Haj, luby nano, ale stary mlyn dyrbjesche fo pschetwaricž a knježł by naj i danju powyščil. Mōj pak nochzuchmoj wjetschu dań dawacz. Ty bēsche tehdy jara fwojeje hlowny, Bohumilo!“

„Ty wšchaf tež, Hanža! Ty stajnje wo tym rēcžesche, so mohłoj febi famaj nēscho kupicž. S 200 tolerjemi, kotrež bēchmoj febi nahromadžiloj, mohłoj wjele sapocžecz!“

„Haj, luby Bohumilo, dyrbjachmoj fo tola prózowacz, so bychmoj fo polěpschiloj. Džēczi nam pschinješechu a džek a wjazy chzysche bycz.“

„A mōj wěrjachmoj, so fo polěpschimoj, jako tu w Holeschowizach tule fhēžu se sahodu kupichmoj.“

„Ale jenož 200 toleč fmoj na nju saplacžiloj; a sa naj wulki dolh fmoj dyrbjaloj wulku dań placžicz.“

„A tola fmoj kōžde lēto nēscho wotplacžiloj, so mamoj nētfo jenož hiščeže hypotheke na 300 toleč.“

„300 toleč! To je malicžkojcz, hdž fu tak bohaty jako hrabja Kerczik w Borowski hrodže, a tola je to žalošnje wjele, hdž ani krejzar twōj njeje!“

„Haj, ale sčtož je najhōrje: tele 300 toleč fu fo namaj wupowjedžike, a jeli je sa dvě njedželi njewuplacžimoj, dha pschindže našcha fhēža na subhastaziju a mōj pōńdžemoj i proschēfskim fjom dale.“

„Ach, luby Bohumilo, to naš njemōže a nješnje potrečicž“, džesche Hanža i placžiwym hłošom. „Wēsče nadeńdžemoj nekajtu fmilnu duschu, kotraž nam tōnle pjenjes počēczi.“

(Potracžowanje.)

Wšchelake i bliska a i daloka.

Budejczanška wošada je w pomērje pscheco tak pschibjerata, so zyrkwinska wyschnošč hižo w lēcze 1889 sa nusne pōšna, so dyrbi fo duchownemu sčstaranju knjesej fararjeje pomocny duchowny pschidacz. Kaž dolho fo hodžesche, je fo tež na tule potrebnosč džiwalo. Ale hdž bēschtaj dwaj pomocnaj duchownaj tam po-

byłoj, Bohu žel na fěrbskich kandidatach pobrachowajche, kotřiž bychu do teho sčtojnštwu stupicž mōhli. Duž je woprawdže Budejczanskemu knjesej fararjeje i zylej wutrobu popšchecz, hdž je dolhe lēta tole cžežke sčtojnštwu fam sčstawał, so nētfo sašo noweho pomocnika dostanje. Knjes kandidat Rychtar i Šrjebje fo 3. adventa jako pomocny duchowny w Budejczach sapočaže. Wōh tōn Knjes spočez nowemu dželaczereje w swojej winizy fwoje bohate žohnowanje!

Našchi Šerbja, hdž fo wo Macžicžnym domje rēczi, praja: „Haj! my wšchaf fmy hižo dawali — ale sčto nam to pomha? Dawanja njeje kōnz — a twaricž fo tola njesapocžnje.“ Wty přecz njemōžem, so wēsta wērnosč w tym leži, dokelž wšchaf je fo našche twarjenje pscheco sa bliski pschichod lubjene pscheco sašo dlējilo. Ale našchi lubi Šerbja tola sabnež nješmēdža, so tajka twarba wulke pschihoty trjeba, předy hač móže fo do skutka stajicž a so chzemj my Šerbja, hdž febi fwoj dom natwarimj, potom tež nēscho hōdne mēcž. Wšchēdne twarjenje wšchaf fo bōrny natwari — ale narodny dom sa našch luby fěrbski lud, kotryž dyrbi naš wšchittich spōlojicž a šwješelicž, tak lōhko sčotowanj njeje. Now rēka, wšcho derje wopomnicž k sbožu a na pschichod našcheho luda! A předy hač je wo wšchelaticch nahladach pschesjenosč dozpita, wšchaf fo tež fhwila minje. Hdž pak fu tež našchi lubi Šerbja cžakacz dyrbjeli, mōžemj jim nētfo k smērowanjju prajicž, so fo jow to pschifłowo dopjelni: sčtož dolho traje, fo derje radži — a so je nētfo našcha wēž domu- radžena a so budža w nalēcžu pschichodneho lēta je fymjenja fwojich darow rjane nalētno rōžicžki sčeczecz widžecz; pschetož to je nētfo wēste, so fo jutry pschichodneho lēta sčkladny kamjen sa našch luby Macžicžny dom položi. Ale k nalētnemu skutkej fłuscha tež nalētna wutroba! Kaž fłōncžko wot horkach w nalēcžu nam našchu krajinu hrēwa, so fo luči sčselenja a rōžicžki sčeczēwaja, tak fo tež wēsče lubosč našchich lubych Šerbow k našchemu nalētnemu skutkej sčhori, so i cžoplej wutrobu pomhaja — našchu fěrbsku rōžu, wo kotrejž je fo hižo našchim Wōtžam džalo, — našch luby Macžicžny dom w nowym nalēcže do našcheje fěrbskeje semje řadžicž. A hdž fu našchi lubi Šerbja dotal tak swōlniwje woprowali, hdž hiščeže to nalēczo tak blisko njebēsche, hdžež bēchu dopjelnenja fwojeje nadžije wēsčzi, — nētfole hiščeže cžim radšcho a swōlniwišcho fwoju sčerpaktu — wulku abo malu — wopruja jako dar na sčkladny kamjen sa našch Macžicžny dom, kotryž budžemj jutry hromadže w Budyschinje položicž. Dary sa našch Macžicžny dom kaž hač dotal knjes pschekupz Mjetwa pschi Pētrowskej zyrkwi a knjes fantor em. Bartko pschijimataj.

Šhēzorstwomj fejm je wot 10. t. m. sašo w Barlinje šhromadžemj. Wažne wēžy wōn hač dotal wuradžowal njeje. W sčndžemym tydženju fo wo tym rēcžesche, so maja fo duellej wošebje we wojerštwje njesy stajicž. A fo přecz njehodži, so je to pscheczivo fšchēsčijanštemu smyšlenju, hdž febi dwaj fšchēsčijanaj i brōnjemi napšchecžwo stupitaj, so bysčtaj fwoju cžešč i tym sčitaloj. Hdž je woprawdže cžešč franjena, wona tola psches to wēsče na cžište njepšchinde, hdž w cžešči franjeny fwojecho pscheczownika mori a cžłowške žiwjenje wot Boha wotmērjene pschikrotji. A hdž nētfo tōn fwoje žiwjenje wostaji, kotryž je wot drugeho w cžešči franjeny byl? Kaf móže tajke wopacžne smyšlenje cžłowjeka do bludow njesč, jašnje dopočašuje šrudny podawł jeneho wyschka, kotryž je jeneho drugeho, dokelž fo wot njeho w fōrcžnje franjeny cžujesche a dokelž tōn jemu wot njeho wumyšlene franjenje hnydom njewotprošesche, na njeho lawawšchi je fwojim tešakom moril. So fo sa tajke bjesbōžne řadžerjenje žaneho samolwjenja njenamaka, je tež fejm rasnje wuprajil. Bohu žel pak je to sašo dobre fymjo na polo šozialdemokratow!

Wjeczor.

Nētł fmetkošč dnja fo šhubi nam,
Bjes tebe, Jesu, fym ja fam
We cžmowym dole semje;
Psches dželo wošlabny mi mōž,
Ach, Knježe scžini, so twoja mōž
Mi byla wotšchemjenje.

Tu dženska stejach pschi dželi
We twojej hnadže, dobroczi,
Hač runje cžinjach ške ja:

Za prošču, ty chyzl w miłoseži
Wschë moje chrëchi wodacz mi,
Kiz nacziwil bym bei ja.

Daj mojim lubym a tež mi
We twojim mjenje wužnycz czi,
So wotpocznyli w mëru:
Schtož jutije myšlu, sapocznu,
Njecz twoje hamjeu pschistaju,
Njecz mje twój duch sam cžeri!

Wschëch sprózných f wotpoczinkej staj,
Wschëm khorym požylujenje daj,
So cžerpjenja snjesč möhli!
A schtož je smjertnoh' cžëla tam
Ešej žada, pschi tym wostañ sam,
So f njebyu pucz njesnyli!

Nëtk cžëlo f dušchu poruczju
Czi f twojom' wobarnowanju
Na twoju wótznu šwëru.
Njedyrbjal-li wjaz wotuczicž,
Chyzl f huadu fe mni pschistupicž,
Mje dowjesč f wëcznom' mëru!

Ernst Delaß.

Ješuf sam pomha.

Jedyn wošebny knjes juntróč po dwóřkeho předarja pošla a wón jemu rošestaji, so je khory a so dyrbi šuano bóřny wumrjecž, so chyzl jemu předař něšto f trošchtej prajicž, ale so pódla na Ješufa Khryštuša sponuicž nješmë, dokelž wón wot njeho ničžo wjedžecž njehašche. Předař jemu wotmolwi: „To je dobre, so mi wy to do přédka prajicže, pschetož f nim bych ja hewal sapoczal.“ Wón nětko pschi tutym wopnyeže wo luboseži Božej rëčesche. To bëšche khoremu kaž šlódki žiwjeñski powëtr. Temu bëšche pschi tym derje a wón teho předarja prošesche, so by bóřny šažo pschischol. Wón pschiñdže a drubi króč wo wschëhomozu, wschëhomšudžomnosčzi a wschëhowëdomosčzi Božej powjedasche. W tym bë hižo něšto cžerñow ja teho khoreho. To je hórko, so je Böh wschitke našche hrëchi widžal a do šwojich knihow šapizal. Tola to hiščeže džëšche. Předař woteñdže a khory f nowa prošesche, so by bóřny šažo pschischol. Wón pschiñdže a tón króč wo Božej šwjatosčzi a pschichodny króč wo Božej prawdosčzi rëčesche. To wschaf wjaz njebëšche kaž nalëtny wëtšif. Pschetož hdyž rëča: „Böh njeje jedyn Böh, kotremuž šo bjesbóžne waschne špodoša, schtož je šly, psched nim njewostanje“, potom šyna pobëhuje. A hdyž rëča: „Böh budže kóždemu dacž po jeho škufach“ a „czi bjesbóžni pošdu do wëczneje cžwile“, potom je hacž na wutrobu šyna. Se šwojim rošëčžowanjom wo prawym Bošy tón króč dušchowpastyč škónczi. Wón štejesche na kónzu šakonja. Wjaz dnjom wón f khoremu njepschiñdže. Wón džë njemëšesche temu khoremu, kotryž wo Khryštušu ničžo šlyšhecž njehašche, po prawom ničžo wjaz prajicž. Škóncžnje tón khory po njeho pošla a jemu škoržesche: „Ja nje-wëm, schto dyrbiu se štyšnosčju sapoczecž, mi je, kaž bych w heli byl abo hela we mni byla. Njewëšče dha wy ničžo, f cžim byščeže mje trošchtowacz möhl?“ Předař wotmolwi: „Ja wam dale ničžo prajicž njemóžu, hacž so wschaf je Böh huadny, ale tež mudry, šwjaty a prawy a po šwojej prawdosčzi hinať njemóže, hacž so wón to šle kšosta. Ja drje bych wam möhl wjele rjaneho a trošchtowazeho wupowjedacz, ale wo tym wy ničžo šlyšhecž nje-čacže. Duž dyrbicže w šwojich hrëchach wumrjecž a ja waz f zylej wutrobu wobžaruju.“ — „Nó, schto dha wy trošchtneho a dobrego wëšče; prajče mi tola, móžu ja hiščeže wumoženy byčž?“ šo khory w štyšnosčzi šwojeje wutroby prajesche. „D haj, f jnym wumëñjenjom, hdyž šmëm wam wo Ješufu powjedacz.“ — „Powjedajče jenož, schtož čžecže, jeno šo bych ja wumoženy byl!“

Nëtko tón předař wot Sinai do Bethlehema a na Golgatha džëšche a temu bohatemu mužej wo huadneje radže Božej, wo wumoženjju, wo wodacžju hrëchow a prawdosčzi, w Ješufu Khryštušu přëdowasche. A dokelž wón w šwojej štyšnosčzi šwëru na šlowo

fedžbowasche, wón bóřny f wërje došdže a wëra jemu trošcht pschinješe.

Šmny my pak džëczi, dha šmy tež herbojo a to herbojo Boži a šobu herbojo Khryštušowi.

Rom. 8, 17.

Galleluja! my šmy džëczi
Tenoh' Wótza na njeby;
Schto čže nam tu schtodžicž w šwëczi?
Schto čže hrošecž f njewëru?
Pschetož my šmy psches wëru
Bože džëczi w Khryštušu.

Ležecž dyrbi na wutrobi
Wschitkim wërnym šchëšcž janam,
Na to wëricž, schtož Böh šlubi,
Kaž je wërik Šabraham;
Schtož tu we wërje wostanje,
Šunu šbóžnosčž doštanje.

Lubosčž Wótza wulka bëšche
Pschëčžiwu nam hrëšnikam,
Šwój šlub f nami džeržecž čžyšche,
Šwojoh' šyna pošla nam;
Böh pak sam bë w Khryštušu,
Šjedna šwët sam se šobu.

Šašnje Khryštuš pokazuje
Šytacž to, schtož wëczne je
A naš na to pschihotuje
Na to prawo džëčžaze;
Šdyž pak Bože džëczi šmy,
Bože herbšwo šmëjemy.

Galleluja! my šmy džëczi,
Boži herbjo w Khryštušu;
Schto dha čžemy dlëje w šwëcže
W tym cžafnym bëdženju;
Boža krašnosčž pschichoda
Wlyčëzi šo nam našdala.

Ernst Delaß.

Nëšto f rošpominanju.

Hdyž čžesč na to hladačž, schto je tebe na šwëcže hnëwalo najprjedy wopomñ, kať wjele šy dobrehu wužil.

Dalšche dobrowólne dary ša wbohe armeniške šyroty:

Š Hrodžiščëžanskeje wošady:

Š Nječornja	10 hr. — np.
Šo wječžornej Božej šlužbje w Droždžiju 23. nov. dobro- wólne nawdate	16 = 40 =

Šromadže: 26 hr. 40 np.

Š Budeščžanskeje wošady:

Šobrat še Šómbarka	1 hr. 150 np.
--------------------	---------------

Wšcho šromadže: 27 hr. 90 np.

W mjenje wobohich šyrotow praji najwutrobnišchi džak

J. Šólcž, šarat.

„Šomhaj Böh“ je niz jenož pola knjesow duchowných, ale tež we wschëch pschedawarñjadž „Šerb. Nowin“ na wšach aw Budyšchinje doštacž. Na schtwórecž léta placžzi wón 40 np., jenotliwe cžifla šo po 4 np. pschedawaju.